

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **A. B. A.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, čj. OAM-559/BA-BA07-VL18-PS-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 5. 2024, čj. 63 A 7/2024-70,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví byl podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a byla mu podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovena doba zajištění do 19. 10. 2024. Původně byl žalobce zajištěn rozhodnutím Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy z 22. 4. 2024 podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění. Protože ale žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podal hned 23. 4. 2024 již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, byl zajištěn v režimu zákona o azylu.

[2] Proti rozhodnutí o zajištění podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni rozsudkem označeným v záhlaví zamítl.

[3] Krajský soud dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky k zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a žalovaný snesl důvody, pro které lze mít za to, že tuto žádost žalobce podal proto, aby se vyhnul realizaci správního vyhoštění. Chování žalobce považuje krajský soud za účelové. Ačkoli žalobce Tunisko opakovaně označil za bezpečnou zemi, kam se může vrátit, nyní začal tvrdit, že je ohrožen kmenovými rozmíškami. Při první žádosti o mezinárodní ochranu se žalobce pod smyšlenou identitou vydával za nezletilého v úmyslu

uvést správní orgány v omyl. Uprchl ze zařízení pro zajištění cizinců a stal se nekontaktním. Nerespektoval rozhodnutí z 12. 10. 2023 o správním vyhoštění. Další žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Své přechozí a ani současné jednání přitom nijak neobjasnil.

[4] V případě žalobce nejsou dány podmínky pro využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Dobu zajištění žalovaný dostatečně odůvodnil. Poukázal na maximální délkou lhůty pro vydání rozhodnutí v azylovém řízení a na potřebu, aby po tuto dobu byla zajištěna participace žalobce v tomto řízení. Také krajský soud považuje dobu zajištění za adekvátní skutkovým okolnostem projednávané věci. K tvrzené analogii mezi institutem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu a institutem vazby v trestním řízení krajský soud uvedl, že se sice jedná o instituty s některými společnými znaky, ale nelze pouze na základě pravidelného přezkumu trvání důvodů vazby dovozovat, že je doba zajištění žalobce neúměrná. Rozhodné jsou individuální okolnosti nyní projednávaného případu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Kasační stížnost

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost.

[6] Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí krajského soudu i žalované, která ho omezují na osobní svobodě po dobu výrazně převyšující dobu, ve které v trestním řízení dochází k přezkoumávání omezení osoby svobody vazbou. Pokud žalovaný i krajský soud považují žádost za účelovou, jistě ji lze bleskově projednat. Dále stěžovatel namítá, že se krajský soud ani žalovaný dostatečně nevypořádávají s podmínkami, které musí být splněny pro užití institutu zajištění. Místo dostatečného zdůvodnění užití tak závažného zásahu do základních práv stěžovatele, jakým je zajištění, krajský soud pouze stroze rekapituluje pobytovou historii stěžovatele a konstatuje vhodnost zásahu do jeho práv. Zajištění a umístění do zařízení pro zajištění představuje mimořádný institut, který výjimečně umožňuje zasáhnout do práva na osobní svobodu, a proto musí být podloženo závažnými důvody. Nelze také zapomínat na fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřipustnost v případě, že je možné jeho účelu dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Nakonec stěžovatel poukazuje na zásadu proporcionality a další pravidla právního státu.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí, z jeho rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých podkladů vycházel a jak došel ke svým závěrům o zajištění stěžovatele. Dále odkazuje na napadané rozhodnutí.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek je nepřipustná.

[9] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. *není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že většina kasační stížnosti, kromě první věty, je pouze přepisem žaloby.

[11] Nejvyšší správní soud v tomto směru připomíná, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Řízení o kasační stížnosti tedy nepředstavuje pokračování soudního řízení o žalobě, ale jedná se o samostatné řízení o mimořádném opravném prostředku vedené v situaci, kdy věc již byla pravomocně ukončena krajským soudem (usnesení NSS z 30. 6. 2020 čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Stěžovatel tak v kasační stížnosti musí polemizovat se závěry krajského soudu. Pokud jen mechanicky převeze text žaloby s tím, že termín „žalobce“ v kasační stížnosti maximálně nahradí termínem „stěžovatel“ nebo místo či vedle „správní orgán“ doplní „soud“, aniž jakkoliv reflektuje argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský soud vypořádal (to se v dané věci stalo, viz [12] tohoto rozsudku) a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského soudu (tak tomu v dané věci není), nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43, nebo ze 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36). Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Výše uvedené kasační námitky proto nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Jsou tak nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na vypořádání námitek ze strany krajského soudu, proti kterému původní argumentace stěžovatele nemůže obstát.

[12] K doslova zopakovaným námitkám, které byly popsány v bodě [6] tohoto rozsudku, lze odkázat na body 17, 18, 22, 23 a 24 napadeného rozsudku. Ve zmíněných bodech se krajský soud vypořádává s důvody zajištění, zvláštními opatřeními a reflektuje také zásadu proporcionality.

[13] Jediná věta, která není úplným opisem žaloby, se týká délky omezení svobody stěžovatele, analogie k institutu vazby v trestním řízení a možnosti rychlého rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ovšem ani tuto stručně formulovanou námitku nelze považovat za přípustnou, protože se k ní krajský soud podrobně vyjadřuje v bodech 19 až 21 napadeného rozsudku. Hlavně v bodě 20 krajský soud podrobně rozebírá, jaké úkony bude nutné provést v řízení o udělení mezinárodní ochrany, aby mohl být dostatečně zjištěn skutkový stav věci, a tím odůvodňuje potřebu delšího času potřebného k vydání rozhodnutí. Ze strany stěžovatele však nedochází k jakékoli polemice s touto argumentací. Za této situace, tj. bez bližší kasační argumentace, není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby za stěžovatele domýšlel, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné. Tuto kasační námitku proto nelze projednat, neboť nesměřuje proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Je tak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel z výše uvedených důvodů v kasační stížnosti neuplatnil ani jednu přípustnou kasační námitku, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru,

že kasační stížnost jako celek není přípustná, a proto ji odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. září 2024

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu